

David en Jonathan worden vandaag voor het karretje gespannen van de homoseksuele relaties. Terecht, of onterecht? Lees wat de Bijbel zelf van unieke vriendschap zegt. Scholieren, onderwijzers, ouders en natuurlijk predikanten zouden er hun winst mee kunnen doen. Dit artikel bedoelt geen pastorale handreiking te zijn. Het wil met de neus op Gods Woord drukken en het volk weer ontzag voor Hem bijbrengen. En niet te vergeten...David en Jonathan van blaam zuiveren. Behalve Gods Naam wordt ook die van hen ernstig misbruikt.

JONATHAN MOEST HET EENS WETEN....!

"Hierop sloten die beiden een verbond voor het aangezicht des HEREN" (1 Samuël 23:18).

"Het is mij bang om u, mijn broeder Jonathan, gij waart mij zeer lief; uw liefde was mij wonderlijker dan liefde van vrouwen" (2 Samuël 1:26).

Bij een bevriend echtpaar hing aan de wand een bordje met eerstgenoemde tekst: "En die beiden sloten die een verbond voor het aangezicht des HEREN" (1 Samuël 23:18). Het was hun trouwtekst. Een halve eeuw geleden en korter was het nog mogelijk, deze tekst te gebruiken bij de huwelijksbevestiging. Dat het hier over een vriendschapsrelatie tussen twee jonge mannen, David en Jonathan, gaat mocht kennelijk niet hinderen. Geen haar op iemands hoofd dacht toen dat dit nog eens de tekst bij uitstek zou worden waarmee twee homofielen hun relatie "kerkelijk" zouden laten bevestigen!

Hoe ontstond de vriendschap tussen David en Jonathan?

David en Jonathan.... Een model vriendschap zoals de wereldgeschiedenis maar zelden laat zien. Een kroonprins en een herdersknaap. Jonathan in z'n hoofse kledij en David in z'n herdersplunje. Hoe was hun vriendschap feitelijk ontstaan? De schaarse gegevens van de Schriften spreken boekdelen. David was al vaker aan het hof geweest om te musiceren. Kennelijk was Saul toen zo met zichzelf bezig, dat hij David nooit echt gezien had. Dat blijkt uit de vraag die de koning aan David stelt, nadat deze Goliath verslagen heeft en zo een grote overwinning voor Israël behaald heeft: "*Van wie ben je er een?*" Als David nu een verwaand iemand was geweest, had hij geërgerd geantwoord: "Koning, moet ik u dat nog vertellen? Ik ben al zo vaak aan het hof geweest om op de harp te spelen? Bovendien ben ik pas nog bij u aan het hof geweest om uw wapenrusting te proberen. Weet u echt niet wie ik ben?" Niets van dit alles. Ondanks de enorme overwinning, blijft David er heel gewoon bij. Zijn naïeve

antwoord - terwijl hij het hoofd van Goliath in de handen houdt-is dan ook: "*De zoon van uw knecht, de Bethlehemiet Isai*" (1 Samuël 17:58). Het is juist deze houding van pure nederigheid, na zo'n grote overwinning in Gods Naam behaald, waardoor Jonathan zich plotseling met een enorme liefde tot David aangetrokken voelt. "*Terstond, nadat David was opgehouden tot Saul te spreken, werd de ziel van Jonathan verknocht aan die van David; en Jonathan had hem lief als zichzelf*" (1 Samuël 18:1).

"Hij moet wassen, ik minder worden"

Jonathan erkent David als zijn meerdere. Hoewel hij zelf kroonprins is, beseft hij, dat hij plaats moet maken voor David. En hij heeft daar niet de minste moeite mee. Hij sluit met David een verbond, en geeft hem, als teken dat hij David beschouwt als de toekomstige koning zijn eigen, prinselijke kleding, zijn wapenrok, boog en gordel (vers 3,4). David accepteert dit. Hij doet niet gemaakt nederig. Hij weet immers dat God hem tot koning gezalfd heeft? Het is alleen maar een bewijs van belangeloze, oprechte liefde van Jonathans kant, dat hij zijn eigen positie opgeeft en David "*uitnemender acht dan zichzelf*" (Filippenzen 2:3). Jonathan heeft iets van de "vriend van de bruidegom" die als levensdevies heeft: "*Hij moet wassen, maar ik moet minder worden*" (Johannes 3:30).

De wortel van hun vriendschap

Echte vriendschap ontstaat niet zomaar. Dat geldt zeker ook van David en Jonathan. Hun vriendschap en trouw is diep verankerd. In de eerste plaats hebben beiden gemeen, dat zij een krachtig geloof hebben in God. Zowel David als Jonathan hebben voor het volk Israël een grote overwinning behaald op de Filistijnen, louter door het vertrouwen op God. Die heldendaad van Jonathan doet beslist niet onder voor die van David. Bovendien was Jonathan, die met zijn wapendrager in zijn eentje door de wachtpost was gegaan, David allang voor geweest. Ook hij had, net als later David, veel lof geogst van het volk, om hetgeen hij gedaan had. In plaats dat Jonathan nu bekommerd is om zijn positie, of jaloeers omdat David hem in moed en geloof overtreft, verloochent hij zichzelf, en gunt hem alle eer en erkenning als toekomstige koning. Jonathan doet een grote stap terug! Zijn liefde tot David is zuiver en zonder bijbedoelingen.

Hun vriendschapsrelatie wortelt ten diepste in de vreze des HEREN, in de eerbied voor de God van Israël en het wederzijdse respect voor elkaar. En niet te vergeten: in hun grote liefde voor het heil van het hele volk Israel! Deze

vriendschap wordt gesloten voor het aangezicht des HEREN. Hoe zouden zij dat ooit kunnen, als zij een relatie aangingen die uitdrukkelijk door de God van Israël als een gruwel wordt aangemerkt? Mogen wij werkelijk veronderstellen dat noch David, noch Jonathan zich iets aantrokken van het woord van God dat uitdrukkelijk zegt: *"En gij zult geen gemeenschap hebben met een, die van het mannelijk geslacht is, zoals men gemeenschap heeft met een vrouw: een gruwel is het"*? (Leviticus 18:22). Er is dus geen sprake van een homofiele relatie tussen hen. Uit heel de schrift blijkt immers dat David zich veeleer tot vrouwen wist aangetrokken.

Het verschil tussen Saul en Jonathan

Hoezeer de relatie van Jonathan met David offers vergt, blijkt uit het verloop van hun vriendschappelijke omgang. Het kost Jonathan -die zijn vader aanvankelijk de handen boven het hoofd houdt- bijna het leven. Saul slaat de spijker op de kop, als hij tegen zijn zoon Jonathan zegt:

"... wist ik niet, dat gij voor de zoon van Isai gekozen hebt tot uw eigen schande en tot de schande van de naaktheid uwer moeder? Dit is zeker, zolang de zoon van Isai op de aardbodem leeft, zullen noch gij, noch uw koningschap staande blijven..." (1 Samuël 20:30,31).

Inderdaad, voor het koningschap van David moet dat van Saul (en Jonathan) wijken. Dat had Saul heel goed gezien. Of dat een ramp is? Voor al wie zijn eigen koninkrijk wil handhaven wel. Kijk maar naar onze tijd. Vorsten, inclusief kerkvorsten, de paus voorop, knijpen 'm als een ouwe dief, als ze denken aan de Messias, Jezus, Die op het punt staat Zijn Koninkrijk uit 's Vaders hand te Jeruzalem in ontvangst te nemen. Als Jezus op de troon van David zit, kan geen enkele aardse vorst de touwtjes in handen houden op aarde. Dan is het met onze koninkrijkjes gedaan. Het is of - of. Sauls uitspraak is daarom bijna profetisch, en lijkt als twee druppels water op die van het Sanhedrin inzake de grote Zoon van David: *"Als wij Hem zo laten geworden, zullen allen in Hem geloven en de Romeinen zullen komen en ons zowel onze plaats als ons volk ontnemen"* (Johannes 11:48). Saul en het Sanhedrin lijken heel nuchter te zijn. Als het er op aan komt echter heeft Jonathan het beter begrepen. Niet de erkenning van David en daarmee van diens grote Zoon als Gezalfde, maar de miskennis ervan is uitermate gevaarlijk. Saul stierf door zelfmoord. De Romeinen zijn gekomen en hebben zowel Jeruzalem als het Sanhedrin en het volk - tijdelijk althans- hun positie ontnomen. Maar Jonathan's rol is nog niet uitgespeeld. Zijn laatste woorden, tot David gesproken, wachten nog een heer-

lijke vervulling:

"Vrees niet, want de hand van mijn vader zal u niet vinden; gij zult koning over Israël zijn, en ik zal onmiddellijk onder u staan. Ook mijn vader weet dit maar al te goed" (1 Samuël 23:17).

Jonathan's geschiedenis is nog niet afgelopen....

Op het eerste gezicht zijn deze woorden maar voor de helft vervuld. David is inderdaad koning in Israël geworden. Dat heeft Jonathan goed begrepen. Maar dat *"en ik zal onmiddellijk onder u staan"*, daar was Jonathan toch kennelijk mis mee. Ja, dat lijkt zo. Maar daar ben ik nog niet zo zeker van. Ook al sterft Jonathan op dezelfde heuvel van Gilboa als zijn vader, toch blijft dit woord, dat niets minder dan een profetie bevat, recht overeind staan. De geschiedenis van David en het Koninkrijk Israël loopt immers nog door. Er is er Eén, Die de belofte ontvangen heeft, al voor Zijn geboorte, dat Hij op de troon van Zijn vader David zou zitten (Lukas 1:32). En het mag dan wel twintig eeuwen geleden geweest zijn dat die toezegging gedaan is, maar voor God zijn twee duizend jaar als twee dagen. Het herstel van het Koninkrijk aan Israël, inclusief de troon van David, staat nog steeds op Gods programma. En de vervulling ervan zit in de lucht! Welnu, als straks de troon van David voor Messias Jezus in gereedheid wordt gebracht, zullen de eerstelingen uit Israël en de volken, die hun leven voor God hebben over gehad, het nauwst betrokken zijn bij Zijn Koninkrijk. Zou David niet bij die eerstelingen behoren, die in "de eerste opstanding" opstaan en meeregeren in het Koninkrijk? Zal Jonathan daar ontbreken? Of heeft de Messias wellicht een functie in zijn Koninkrijk voor hem klaar... vlakbij David?

David en Jonathan door "theologen" misbruikt

Ik vrees dat de duivel en zijn handlangers buiten de Waard met een grote W gerekend hebben, toen zij een van de mooiste geschiedenissen die een profetie bevatten van de Messias en Zijn Koninkrijk voor het karretje van de wetteloosheid spanden. Dat de tegenstander dit doet, is tot daar aan toe. Maar dat mensen, gehuld in een ambtsgewaad, zich daarvoor lenen en Jonathan misbruiken voor hun duistere doel, dat loopt alle spuigaten uit. Jonathan moest het eens weten.....! Wat zeg ik? Kennen wij dan Gods zeer concrete plan niet, waarin de "heiligen" een duidelijke plaats in innemen? "...weet gij niet dat de heiligen de wereld zullen oordelen?" (1 Korinthe 6:3). Stel je voor dat Jonathan, als een van die heiligen, straks in het gericht, in het koninkrijk van de grote

Zoon van David speciaal mee zal moeten oordelen over allen die deze geschiedenis die bol staat van de Messias, misbruikt hebben om hun homoseksuele relatie te rechtvaardigen? (Gods wijsheid is altijd heel praktisch en voor de hand liggend) Waar zullen de heren theologen met hun "andere interpretatie" en hun ruime denken dan blijven?

Of de homoseksuele relatie de enige zonde is? Bepaald niet, maar het wordt wel op een zeer opdringerige wijze als mode gepropageerd. De indruk wordt gewekt, alsof God in de hemel wel erg blij moet zijn met zo'n ruimhartige denkwijze en instelling. Door dit denken wordt dan bij dezen een fikse streep gehaald. De God en Vader van onze Here Jezus vraagt echt geen excuus voor Zijn mening over een en ander! Tenslotte heeft Hij Zijn Zoon niet voor niets naar de aarde gestuurd. Zeker niet om lintjes uit te delen aan al diegenen die meehelpen dit "open" denken, dat aan alle tegengestelde opvattingen ruimte biedt, te bevorderen. Wie de zonde goed praat en wat een gruwel is voor God weg vertaalt uit Gods Woord, zegt daarmee in bedekte termen: voor mij had Jezus Zich Zijn lijden, kruisdood en Godverlatenheid wel kunnen besparen...!

Intussen staat er nog een woord boven dit hoofdstuk. Een woord uit het klaaglied van David over Saul en Jonathan na hun dood.

"Het is mij bang om u, mijn broeder Jonathan, gij waart mij zeer lief; uw liefde was mij wonderlijker dan liefde van vrouwen" (2 Samuël 1:26).

Is dit niet een lastige tekst om David en Jonathan een homofiele relatie te ontzeggen? Ik zou niet weten waarom. Is onze maatschappij, en een deel van de geestelijke leiding in de kerken zo oversekst, dat men bij ieder woord van liefde waarin emoties verwoord worden onmiddellijk aan zinnelijkheid denkt? Persoonlijk heb ik helemaal geen moeite met zo'n woord van David. Ik denk aan die broeder die een heel nauw, en diep geestelijk contact had met een andere broeder. Zij konden uren over de heerlijkheid van Jezus en over Gods Woord en hun relatie tot God spreken met elkaar. Toen de ene broeder overleed, en diens dochter een jaar later trouwde, zei de achtergebleven vriend: "ik kon op het stadhuis mijn zakdoek wel uitwringen". Zo miste hij zijn vriend. Dat had niets met een onzuivere relatie uit te staan. Het komt inderdaad voor dat een vriend of vriendin een getrouwde man of vrouw beter verstaat dat zijn of haar huwelijkspartner. Tussen Michal, Davids (eerste) vrouw en haar broer Jonathan zat een wereld van verschil. Om nu David omdat hij zich zo emotioneel uitdrukt, van homoseksualiteit te betichten, getuigt niet alleen van lafheid (wil men toch nog zich verschuilen achter de Bijbel?) maar ook van een

kronkelige manier van uitleg.

J. den Admirant, dienaar van het Woord van God, uit zijn boek: **Schoon schip in kerk en staat**, blz. 53-59, uitg. St. Eén kudde, één Herder, Hoogeveen, 1995.